

DE ROEPING VAN DE BRUIDSGEMEENTE

door: Hugo Bouter

Genesis 24:10vv.

'Zij daalde af naar de bron, vulde haar kruik, en kwam naar boven. Toen liep de knecht haar tegemoet en zeide: Laat mij toch een weinig water drinken uit uw kruik. Daarop zeide zij: Drink, mijn heer, en zij liet haar kruik snel op haar hand neerglijden, en gaf hem te drinken'.

De werving van de bruidsgemeente

Aan het verhaal van Isaaks huwelijk met Rebekka kunnen allerlei lessen worden ontleend, zowel in praktische als in typologische zin. Wat ik hier speciaal zou willen beklemtonen, is de verbinding tussen de bruid en de bron. Wij vinden dat tweemaal in dit hoofdstuk. De knecht van Abraham vond Rebekka bij de bron buiten Haran, waaruit zij water putte voor de knecht van Abraham en al diens kamelen. En aan het eind van Genesis 24 ontmoette zij haar aanstaande man niet ver van de bron Lachai-Roi, waar Isaak woonde. Deze voorvallen zijn allereerst van praktische waarde: het is goed wanneer gelovigen elkaar zien en ontmoeten bij de bron waaruit wij allemaal mogen putten: het levende Woord van God.

Als wij nadenken over deze bruid bij de bron, dan ligt de typologische les voor ons als gelovigen, die behoren tot Christus' bruidsgemeente, ook voor de hand. Christus is het Lam van God en Hij heeft ons gekocht met de prijs van Zijn leven. Hij is voor ons gestorven en opgestaan. En God heeft Hem opgewekt uit de doden, zoals Abraham zijn zoon bij gelijkenis ook uit de dood heeft teruggekregen (Hebr. 11:17-19). Op het offer van de Zoon (Gen. 22) en de terzijdestelling van het volk waaruit Hij is voortgekomen wat het vlees betreft (Gen. 23 — Israëel is tijdelijk Lo-Ammi), volgt de bruidswerving. De Vader heeft de Zoon lief en heeft Hem alles in handen gegeven (Joh. 3:35). Hij is de Erfgenaam van alle dingen, evenals Abraham aan Isaak alles gegeven had wat hij bezat.

Maar Christus bezit die hoge positie, die universele heerlijkheid niet alleen. Het is Gods raadsbesluit geweest een bruid aan Zijn zijde te plaatsen, om haar in Zijn heerlijkheid te doen delen. Zij draagt een bijzondere naam. Zij is 'de vrouw van het Lam' (Openb. 21:9). Zij is verbonden met Hem die dood was, maar die nu leeft tot in alle eeuwigheid. Volgens het laatste Bijbelboek is het Lam het grote Middelpunt van al Gods raadsbesluiten. Zoals Adam en Eva gesteld

waren over de eerste schepping, zo zullen de laatste Adam en Zijn bruidsgemeente heersen over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

Het verlangen van de Geest en de bruid

De bruidswerving, de vorming en de toerusting van de Gemeente, vinden plaats door het werk van de Heilige Geest, die door God de Vader naar de aarde is gezonden om een bruid te zoeken voor de Zoon van Zijn liefde. De knecht van Abraham treedt in Genesis 24 niet op de voorgrond, zijn naam wordt hier zelfs niet genoemd (dat gebeurt wel in Gen. 15:2). Hij handelt slechts uit naam van Abraham en Isaak. Zo is het ook met de Heilige Geest, die optreedt namens de Vader en de Zoon en geen eer voor Zichzelf opeist. Het Nieuwe Testament verschaft ons dan ook géén voorbeelden van het bidden en zingen tot de Geest. De Geest vergadert nu in deze wereld een bruidsgemeente en maakt haar geschikt voor de Mens in de hemel, onze Heer Jezus Christus.

Maar waar is de bruid te vinden? Waar is de Heilige Geest in deze wereld aan het werk en zoekt Hij 'de vrouw van het Lam', de Gemeente die beantwoordt aan de wensen van Zijn hart? Het antwoord is heel eenvoudig. Evenals Rebekka is de bruid van de Zoon te vinden 'bij de bron'. Om het levende water van het Woord van God is zij bijeengekomen. Wij drinken als gelovigen immers uit de heldere bron van Gods Woord, dat levend en krachtig is en dat ons reinigt, verfrist en verkwikt (Joh. 13:10; Ef. 5:26). Bovendien zijn wij met Gods Geest gedrenkt (1 Kor. 10:4; 12:13).

Het bronwater heeft dus een tweeledige betekenis. Het spreekt van het reine water van het Woord, maar ook van de levendmakende werking van de Heilige Geest. Die dubbele betekenis hoeft ons niet te verbazen. Het is immers een belangrijk beginsel dat Woord en Geest niet te scheiden zijn. De Geest werkt door middel van het Woord, en het Woord wordt levend gemaakt door de werking van de Geest.

Zo lest het water dat Christus ons schenkt onze innerlijke dorst, dat wil zeggen het verlangen naar God, naar vrede, naar vergeving, naar eeuwig leven (vgl. Joh. 4:14). Het water dat Hij geeft wordt in ons een fontein van water, dat springt tot in het eeuwig leven. Maar het voorziet niet alleen in onze eigen behoeften. Het levende water vloeit ook uit ons binnenste om de

dorst van ánderen te lessen. De stromen van levend water bevochtigen om zo te zeggen de dorstige grond om ons heen (Joh. 7:37-39). Wie dorst heeft, mag komen. Wie wil, neme het water des levens om niet (Openb. 22:17).

Dit belangrijke vers in het laatste hoofdstuk van de Bijbel laat ons eerst zien hoe de Geest en de bruid samen verlangend uitzien naar Christus' wederkomst. De Geest én de bruid zeggen: Kom! De bruidsgemeente verlangt naar de komst van haar Bruidegom, die als de blinkende Morgenster het einde van de nacht aankondigt. Het is Gods Geest die haar deze dingen betuigt.

Maar het is natuurlijk niet goed als de Gemeente geen oog zou hebben voor de dorstige mensen om haar heen. De stromen van levend water moeten ook anderen bereiken. Zolang de Here Jezus niet is teruggekomen, wordt het dorstlessende Evangelie aan allen aangeboden. Het is de 'bruid' die dit doet: zij put het levende water en deelt het aan anderen mede. Dit gebeurt gratis, het Evangelie is kosteloos. Wie dorst heeft, kome, en wie wil, neme het water des levens om niet.

Genesis 24 is een mooie oudtestamentische illustratie hiervan. De bruid bij de bron is bereid om het water met anderen te delen. Zij denkt niet alleen aan zichzelf, maar lest ook de dorst van een vreemdeling die aan haar vraagt: 'Laat mij toch een weinig water drinken uit uw kruik' (vs. 17). Rebekka was zelfs heel bereidwillig in dit opzicht. Zij wilde graag het zware werk doen dat de knecht van Abraham al biddend van haar verwachtte. Zij was tot dienst bereid en daardoor bleek zij uit het goede hout gesneden te zijn. Natuurlijk worden er in dit hoofdstuk nog meer goede dingen van haar genoemd, en vinden wij impliciet dus nog meer kenmerken van de bruid van Christus. Maar dit is wel het eerste dat ons hier wordt voorgehouden: de bereidheid om te dienen en de dorst van anderen te stillen.

De praktische toebereiding van de bruid

Er zijn nog enkele andere 'goede eigenschappen' van Rebekka te noemen, een paar bijzonderheden die hier in verband met de bruidswerving in het oog springen:

- (1) er is een familierelatie met de bruidegom (vs. 4,15,24,27,47-48);
- (2) de bruid wordt versierd met de rijkdommen van de bruidegom (vs. 22,30,53);
- (3) zij is bereid de knecht te volgen naar het land Kanaán (vs. 3-9; 37-41; 54-61);
- (4) zij bedekt zich met de sluier als een teken van totale toewijding aan de bruidegom (vs. 64-65).

Deze dingen hebben stuk voor stuk ook een belangrijke geestelijke betekenis, in verband met de toebereiding van Christus' bruidsgemeente. Er is verwantschap met Hem doordat wij het Woord van God horen en doen, en

uit God geboren zijn (Luc. 8:21; Joh. 1:12-13). Er mag geen twijfel bestaan over onze relatie met Hem; die moet duidelijk kunnen worden vastgesteld.

Vervolgens zien wij dat de bruid getrokken wordt uit de tegenwoordige boze wereld (vgl. Gal. 1:4). De Geest vergadert in de huidige bedeling van de genade een bruidsgemeente voor de Zoon. De Gemeente wordt door de Geest als het ware bij de hand genomen om met haar hemelse Bruidegom verenigd te worden. Met beslistheid keert zij de wereld de rug toe en gaat uit, de Bruidegom tegemoet! (Matt. 25:1,6; Openb. 18:4).

Het is geen arme en berooide bruidsgemeente die op weg gaat naar 'het beloofde land'. De rijkdommen van de Zoon worden ons nu reeds geschonken en wij mogen ons daarmee tooien. De kostbare bezittingen van Christus zijn ons wettige deel. Het is juist het werk van de Heilige Geest, de Trooster, om die schatten te nemen en ze ons te tonen (Joh. 16:13-15). Zo legt Christus Zijn heerlijkheid op ons en worden wij Zijn eigendom. Dáárvan spreekt met name het voorhoofdsiersel (vs. 22,30,47 Statenvert.).

Het goud waarmee de bruid wordt versierd, is een beeld van Goddelijke gerechtigheid en heerlijkheid (Ps. 45:10). Het zilver symboliseert de verzoening, de losprijs die moest worden betaald (Ex. 30:11-16; 38:25-26; 1 Petr. 1:18-19). De klederen die haar worden geschonken, herinneren aan het lofgewaad, de klederen van het heil, de mantel van de gerechtigheid (Jes. 61:3,10). Het zijn de feestklederen waarmee God Zelf ons bekleedt (Zach. 3:4-5).

Zo neemt de Geest de bruidsgemeente mede en gaat heen (vgl. Gen. 24:61). Onder Zijn leiding wordt zij Christus tegemoet gevoerd. Dat is de taak van de Geest als onze Helper. Op die manier leren wij de Here Jezus steeds beter kennen. Door het onderwijs van de Trooster krijgen wij zicht op de heerlijkheid van Christus. Op al onze vragen is er een antwoord vanuit Gods Woord. De Heilige Geest leidt ons voort en bereidt ons voor op onze ontmoeting met de Here der heerlijkheid, de Mens in de hemel.

Wie is die Man?

De ontmoeting tussen Isaak en Rebekka vond plaats in het Zuiderland, d.i. de Negevwoestijn, niet ver van de put Lachai-Roï. Op de vraag van Rebekka: 'Wie is die man daar, die ons tegemoet komt in het veld?', gaf de knecht onomwonden te kennen: 'Dat is mijn heer'. Daarop nam Rebekka haar sluier en bedekte zich (vs. 62-65).

De les voor ons is dat wij onder de leiding van de Heilige Geest onze Heer ontmoeten 'bij de bron'. Als de Geest ons Zijn heerlijkheid toont vanuit het Woord, vindt er een 'ontmoeting' plaats waarbij wij ons voor Hem neerbuigen en ons geheel en al aan Hem toewijden. Dat gebeurt reeds tijdens ons leven hier op aarde, doordat wij Hem leren zien met het oog van het geloof. Wij realiseren ons dan dat wij Zijn eigendom

zijn en dat wij voortaan alleen voor deze Man mogen leven (vgl. Rom. 7:4). Het bedekken met de sluier brengt dit op symbolische wijze tot uitdrukking.

De daadwerkelijke ontmoeting tussen Christus en de Gemeente vindt echter pas plaats aan het einde van deze bedeling. De Geest en de bruid worden dan weggenomen van de aarde. Wij zullen straks van de aarde worden weggerukt, 'de Heer tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Heer zijn' (1 Thess. 4:15-18). Maar dat is niet het onderwijs van Genesis 24. Het gaat bij de beelden van het Oude Testament steeds om de praktische kant van ons geestelijk leven. Wij 'ontmoeten' de Heer op de plaats waar Hij ons samenbrengt rondom Hemzelf, waar Zijn Woord centraal staat. Dat bewerkt het verlangen om ons zonder enige reserve aan Hem toe te wijden. Het resultaat daarvan is een leven in Zijn dienst.